

Sygn. akt: I C 391/20 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 września 2020 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Sylwia Piasecka
Protokolant:	pracownik biurowy Agnieszka Wysmyk

po rozpoznaniu w dniu 2 września 2020 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko D. G. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 391/20

UZASADNIENIE

Powód – (...) S.A. z siedzibą w B., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie od pozwanej D. G. (2) kwoty 6.653,37 złotych wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 28 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, do rozpoznania w postępowaniu nakazowym.

W uzasadnieniu wskazał, że przez podpisanie weksla dnia 18 lipca 2018 roku pozwana zobowiązała się do zapłaty w dniu 27 lipca 2019 roku kwoty wskazanej na wekslu w wysokości 6.653,37 złotych. Dlatego w dniu 27 czerwca 2019 roku powód wezwał pozwaną do wykupu weksla, jednak pozwana nie dokonała żadnej wpłaty. Powód wskazywał, że weksel został wystawiony przez pozwanego na zabezpieczenie zwrotu zadłużenia z tytułu pożyczki udzielonej przez powoda na podstawie umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 18 lipca 2018 roku. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się suma pozostałych do zapłaty rat pożyczki oraz należne maksymalne odsetki za opóźnienie liczone zgodnie z

art. 481 § 2¹ kc za każdy dzień opóźnienia w płatności każdej z rat. Powód podkreślił również, że pozwana podpisując własnoręcznie kalendarz spłat, znała doskonale wysokość swojego zobowiązania i termin spłaty.

W dniu 30 sierpnia 2019 roku Sąd Rejonowy w Człuchowie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wskazując, że odsetki objęte żądaniem pozwu nie wynikają z treści weksla.

Pozwana – D. G. (1), prawidłowo wezwana na termin rozprawy, nie stawiała się na wyznaczony termin rozprawy, nie zajęła stanowiska w sprawie i nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność.

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2019 roku, wydanym w sprawie I C 792/19, Sąd Rejonowy w Człuchowie oddalił powództwo w całości.

Na skutek apelacji powoda Sąd Okręgowy w Słupsku, w sprawie IV Ca 33/20, wyrokiem z dnia 22 maja 2020 roku uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Człuchowie, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy wskazał, że przy ponownym rozpoznaniu Sąd Rejonowy winien wezwać powoda do złożenia dokumentów stwierdzających treść umowy pożyczki łączącej strony.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 lipca 2018 roku pozwana D. G. (1) zawarła z powodem (...) S.A. z siedzibą w B. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Celem zabezpieczenia spłaty zobowiązania w dniu 18 lipca 2018 roku pozwany wystawił weksel własny in blanco na rzecz powoda – (...) S.A. z siedzibą w B. z adnotacją „nie na zlecenie”. Natomiast w deklaracji wekslowej wystawcy weksla z dnia 18 lipca 2018 roku określono, że weksel został wystawiony na zabezpieczenie zwrotu całego zadłużenia z tytułu umowy pożyczki udzielonej przez powoda na podstawie umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 18 lipca 2018 roku, na które składają się całkowita kwota do zapłaty 9.060,00 złotych oraz należne maksymalne odsetki za opóźnienie liczone zgodnie z art. 481 § 2¹ kc za każdy dzień opóźnienia w płatności każdej z rat. Jednocześnie pożyczkobiorca upoważnił pożyczkodawcę do wypełnienia weksla – wpisania domicylu i wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą zadłużeniu wobec pożyczkodawcy wynikającemu z umowy pożyczki. Przy czym pożyczkodawca miał prawo uzupełnić weksel oraz dochodzić na tej podstawie zobowiązania przez sądem, między innymi, gdy opóźnienie w płatności kwoty równej wartości jednej pełnej raty przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

przyznane, nadto dowód: weksel złożony do depozytu - o treści zgodnej z kserokopią dołączanej do akt na k. 5, deklaracji wekslowej k. 7)

W piśmie z dnia 27 czerwca 2019 roku, w którym jako adresata wskazano pozwaną, powód zawarł oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki nr (...) z dnia 18 lipca 2018 roku wraz z wezwaniem do wykupu weksla. Powód wskazał, iż ze względu na poważne naruszenie postanowień przedmiotowej umowy, polegające na nie płaceniu zobowiązań umownych zgodnie z ustalonym kalendarzem spłat, składa oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki z zachowaniem 30 - dniowego terminu co czyni wszystkie zobowiązania pozwanego dotyczące umowy wymagalnymi. Jednocześnie powód zawiadamiał pozwaną, iż zgodnie z postanowieniami umowy oraz deklaracji wekslowej wypełniony został weksel in blanco wystawiony przez pozwaną. Powód wezwał również pozwaną D. G. (2) do wykupu weksla w ciągu 30 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową, informując jednocześnie, iż oryginał weksla dostępny będzie do wglądu w siedzibie spółki. Powód określił nadto, iż dług pozwanej na dzień sporządzenia pisma, czyli 27 czerwca 2019 roku, wynosił 6.653,37 złotych, która obejmowała kwotę niespłaconej pożyczki w wysokości 6.638,25 złotych oraz umowne odsetki z tytułu braku spłaty rat w terminie za każdy dzień zwłoki w wysokości 15,12 złotych.

dowód z innych wniosków dowodowych: wypowiedzenie umowy pożyczki z wezwaniem do wykupu weksla k. 6

Powód wypełnił weksel in blanco na kwotę 6.653,37 złotych, określając termin zapłaty na dzień 27 lipca 2019 roku.

dowód: weksel złożony do depozytu -o treści zgodnej z kserokopią dołączanej do akt na k 5.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, mimo że strona pozwana D. G. (1) nie stawiała się na termin rozprawy, nie zajęła stanowiska w sprawie i nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność. Uzasadniało to zatem, stosownie do treści art. 339§2 kpc, uwzględnienie podstawy faktycznej powoda i w konsekwencji wydanie wyroku zaocznego. Podkreślić przy tym jednak należy, że wydanie wyroku zaocznego może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd rozpoznający sprawę, nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Niezależnie bowiem od ustalenia podstawy faktycznej Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny natomiast wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwa, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73). Dlatego też obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 kpc. Brak bowiem jakichkolwiek dokumentów powoduje, że przytoczone okoliczności budzą wątpliwości co skutkuje oddaleniem powództwa - nawet przy biernej postawie strony pozwanej - gdyż nie jest możliwym przyjęcie za prawdziwych twierdzeń pozwu. Tym bardziej, że z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

Należy również podkreślić, że zgodnie z treścią art. 6 kc, to na stronie powodowej spoczywa obowiązek udowodnienia zarówno zasadność, jak i wysokość określonej wierzytelności. Ciężar udowodnienia spoczywa bowiem na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradycyjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradycyjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

W przedmiotowej sprawie pozwana D. G. (1) nie podjęła obrony. Zatem, w ocenie Sądu, zostały spełnione przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Jednakże z uwagi na lakoniczność uzasadnienia Sąd zobligowany był do przeprowadzenia postępowania dowodowego.

Celem wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia powód przedłożył materiał dowodowy w postaci weksla, wypowiedzenia umowy wraz z wezwania do wykupu weksla, deklarację wekslową oraz umowę z dnia 18 lipca 2018 roku.

Zdaniem Sądu zaoferowany w sprawę materiał dowodowy absolutnie nie daje podstaw do uwzględnienia roszczenia strony powodowej. Z zebranego bowiem w sprawie materiału dowodowego bezsprzecznie wynika, że pozwana była

wystawcą weksła in blanco - gwarancyjnego wydanego powodowi dla zabezpieczenia roszczeń z łączącej ich umowy pożyczki. Takiemu posiadaczowi weksła (remitentowi czyli pierwszemu wierzycielowi) przysługuje w odniesieniu do wystawcy zarówno roszczenie ze stosunku podstawowego, jak i z weksła. Wybór roszczenia należy do wierzyciela.

W niniejszej sprawie, toczącej się pomiędzy wystawcą a remitentem, podstawa faktyczna powództwa dotyczyła weksła. Dlatego też w celu rozpoznania sprawy należało zbadać czy weksel przedstawiony przez powoda czyni zadość wszystkim wymogom formalnym określonym w prawie wekslowym oraz czy może być on podstawą dochodzenia roszczeń w niniejszej sprawie.

Powstanie zobowiązania wekslowego jest uzależnione od spełnienia pewnych przesłanek. Wśród nich można wyróżnić przede wszystkim wymagania o charakterze formalnym, określone w art. 1 i 101 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz.U. z 2016 r. poz. 160). Dokument, który nie czyni zadość tym wymaganiom, nie może być uważany za weksel trasowany (art. 2) lub weksel własny (art. 102) i - tym samym - uzasadniać czyjegokolwiek zobowiązania wekslowego.

Załączony do pozwu jako dowód w sprawie weksel, jest wekslem własnym - w treści weksła znajdują się adnotacje – „sola weksel”, „nie na zlecenie”. Złożony weksel zawiera wszystkie cechy weksła własnego wymienione w art. 101 ustawy Prawo wekslowe. Stosownie do tego przepisu weksel własny zawierać winien:

- 1) nazwę "weksel" w samym tekście dokumentu, w języku, w jakim go wystawiono;
- 2) przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej;
- 3) oznaczenie terminu płatności;
- 4) oznaczenie miejsca płatności;
- 5) nazwisko osoby, na której rzecz lub na której zlecenie zapłata ma być dokonana;
- 6) oznaczenie daty i miejsca wystawienia weksłu;
- 7) podpis wystawcy weksłu.

Dokument mający cechy określone w art. 101 ustawy Prawo weksle stanowi weksel własny. Istnienie dokumentu o cechach weksła własnego nie przesądza jednak samo przez się o zobowiązaniu wekslowym osoby na nim podpisanej.

Powszechnie przyjmuje się, że źródłem zobowiązania wekslowego jest umowa dochodząca do skutku poprzez wydanie remitentowi podpisanego przez wystawcę weksła, przy czym czynności prawne, z których wynikają zobowiązania wekslowe, nie określają celu gospodarczego lub społecznego wynikającego z nich przysporzenia. Określa go dopiero umowa leżąca u podstaw zaciągnięcia zobowiązania wekslowego, wskazująca tzw. stosunek podstawowy (kauzalny) dla tego zobowiązania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2014 roku w sprawie V CSK 376/13).

Odpowiedzialność z weksła opiera się na treści weksła. Skutki prawne wystawienia weksła powstają z mocy podpisania dokumentu i dla dłużnika wekslowego zobowiązanie wekslowe odrywa się od causae, która doprowadziła do podpisu i staje się zobowiązaniem abstrakcyjnym. Abstrakcyjność weksła oznacza, że jego posiadacz może na jego podstawie wytoczyć powództwo przeciwko zobowiązanym z weksła

Chociaż zobowiązanie z weksła jest – co do zasady zobowiązaniem abstrakcyjnym, to jednak reguła ta doznaje wyłomu w przypadku weksli in blanco. W stosunku pomiędzy wystawcą, a remitentem samodzielność zobowiązania ulega znacznemu ograniczeniu, z uwagi na możliwość podniesienia przez wystawcę zarzutów ze stosunku podstawowego (kauzalnego) oraz z weksła. Do procesu prowadzonego na podstawie tak wystawionego weksła wypełnionego później przez wierzyciela wekslowego, do odpowiedzialności pozwanego i zakresu postępowania zastosowanie ma bowiem art. 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz.U. z 2016 r. poz. 160). W przypadku jednak sporu pomiędzy wystawcą weksła własnego in blanco i remitentem zobowiązany może podnosić zarówno zarzuty formalne

dotyczące treści weksla jak i zarzuty osobiste wynikające ze stosunku podstawowego będącego przyczyną prawną zobowiązania wekslowego. W wypadku sporu pomiędzy remitentem a wystawcą weksla własnego nie mają bowiem zastosowania ograniczenia wynikające z art. 10 i art. 17 Prawa wekslowego, które służą zagwarantowaniu pewności obrotu wekslowego i aktualizują się dopiero w chwili przeniesienia weksla na zasadach prawa wekslowego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2006 roku w sprawie II CSK 205/2006 i z dnia 20 czerwca 2008 roku w sprawie IV CSK 65/2008).

W tym miejscu wskazać należy stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 15 września 2017 r. I ACa 917/16, które sąd w niniejszym składzie w pełni podziela. Sąd ten wskazał, iż należy mieć na uwadze, że celem wystawienia weksla in blanco jest uzyskanie przez wierzyciela dodatkowego zabezpieczenia wekslowego umożliwiającego uzyskanie zaspokojenia roszczeń wynikających z określonego stosunku prawnego w wysokości wynikającej z tego stosunku lub roszczeń, które mogą wyniknąć w przyszłości, a ich wysokość jest w dacie wystawienia weksla nieznana. Innymi słowy, zobowiązanie wekslowe zabezpiecza określony stosunek zobowiązaniowy. Ten stosunek podstawowy określa cel udzielonego poręczenia wekslowego i ogranicza jego samodzielność prawną (...) Weksel in blanco w obrocie gospodarczym pełni przede wszystkim funkcję gwarancyjną, która polega na tym, że strony zawierające umowę chcą zabezpieczyć ewentualne roszczenia mogące z niej wyniknąć, ale nie są w stanie w momencie zawarcia umowy oznaczyć np. wysokości tych roszczeń lub daty płatności. Weksel gwarancyjny jest to więc weksel in blanco złożony na zabezpieczenie zachodzącego między wystawcą weksla a osobą, której weksel jest wręczany, stosunku umownego, np. udzielonego kredytu, udzielonej pożyczki. Weksel in blanco może przy tym zabezpieczać także wierzytelności przyszłe i warunkowe. Zakres zabezpieczenia w przypadku weksla in blanco wynika jednak z treści zawieranej deklaracji wekslowej, co oznacza, że weksel może być wypełniony tylko wówczas, gdy zajdą okoliczności ustalone w porozumieniu zawartym między wystawcą a osobą, której weksel zostaje wręczony.

W przypadku wystawienia weksla własnego in blanco w celu zabezpieczenia wierzytelności remitenta wobec dłużnika dokument ten najczęściej nie zawiera w momencie wystawienia przyrzeczenie bezwarunkowego zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej. Dla osiągnięcia celu zabezpieczenia konieczne jest jego uzupełnienie dokonane przez wierzyciela wekslowego. Sposób wypełnienia weksla określone porozumienie wekslowe – umowa dotycząca warunków jego wypełnienia.

Zobowiązanie wekslowe w przypadku weksla in blanco powstaje więc jedynie w następstwie wypełnienia weksla, zgodnie z porozumieniem co do jego uzupełnienia. Mimo istnienia dokumentu o cechach weksla własnego zobowiązanie osoby na nim podpisanej może nie powstać np. z powodu braku zdolności do czynności prawnych, sprzeczności złożonego oświadczenia woli z ustawą (por. wyrok Sądu Najwyższego z 19 marca 1998 roku w sprawie I PKN 560/97), a w wypadku gdy tak, jak w niniejszej sprawie, dokument w chwili wręczenia go kontrahentowi był wekslem in blanco - z powodu wypełnienia go niezgodnie z upoważnieniem osoby wręczającej blankiet (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 1999 roku w sprawie I CKN 51/98).

Zasada ta nabiera szczególnego znaczenia w przypadku wręczenia weksla w celu zabezpieczenia pożyczki udzielanej konsumentowi, do której zastosowanie mają przepisy ustawy o kredycie konsumenckim (tj. z dnia 16 maja 2019 r. - Dz.U. z 2019 r. poz. 1083), a niewątpliwie taki charakter miała umowa pożyczki zawarta między stronami niniejszego procesu. Przepisy tej ustawy zawierają ograniczenia dotyczące stosowania tej formy zabezpieczenia kredytu konsumenckiego odnoszące się min. do możliwości zbywania wystawionego przez konsumenta weksla. Stanowi o tym to w szczególności art. 41 powołanej ustawy, z którego wynika, iż weksel konsumenta wręczony kredytodawcy w celu zabezpieczenia świadczenia wynikającego z umowy o kredyt konsumencki powinien zawierać klauzulę „nie na zlecenie” lub inną równoznaczną. Ograniczenie to wiąże niewątpliwie udzielone zabezpieczenie w formie weksla ze stosunkiem podstawowym i stronami tego stosunku podstawowego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż zawarte w pozwie stanowisko o stanie faktycznym sprawy oraz dołączone do pozwu dowody nie uzasadniają wniosków, iż powód odwołuje się w swych

twierdzenie i załączonych dowodach, że wypełnienie przez niego weksla in blanco nastąpiło zgodnie z porozumieniem wekslowym stron.

W odniesieniu do tych okoliczności z treści pozwu wynika jedynie, iż powód wywodził, że granice wypełnienia weksla określa podpisana przez pozwanego deklaracja wekslowa. Co do przesłanek wypełnienia weksla odwołał się natomiast do okoliczności związanej z nieregulowaniem zobowiązania przez pozwanego w terminach – wskazywał, że pozwana D. G. (1) składając podpis na kalendarzu potwierdził, iż zna wysokość zobowiązania i termin spłat. W twierdzeniach swoich powód nie wskazywał natomiast, że zaistniały okoliczności, które zgodnie z porozumieniem wekslowym uzasadniały wypełnienia weksla in blanco w przypadku nie regulowania należności. W takiej sytuacji porozumienie wekslowa jednoznacznie wskazywało przesłanki umożliwiające powodowi wypełnienie weksla in blanco. Porozumienie to określało, iż wypełnienie weksla związane z opóźnieniem w terminie płatności nastąpić mogło jedynie, gdy opóźnienie w płatności równej jednej racie przekroczy 30 dni po uprzednim wezwaniu do zapłaty w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Powód w niniejszej sprawie nie wywodził, iż zaistniały takie okoliczności. W szczególności, iż pozwana pozostawała w opóźnieniu w zakresie płatności w takim okresie i w takiej wysokości i to zarówno w momencie wzywania o zapłatę jak i wypełniania weksla. Okoliczności tych powód nie podaje również w treści pisma z dnia 27 czerwca 2019 roku o wypowiedzeniu umowy pożyczki i wezwaniu do wykupu weksla, z którego wynika jedynie, iż podejmowane przez powoda czynności - wypełnienie weksla, wezwanie do jego wykupu oraz wypowiedzenie umowy pożyczki - uzasadnione jest „poważnym naruszeniem postanowień umowy polegającej na niezapłaceniu zobowiązań umownych zgodnie z ustalonym kalendarzem spłat”. Z pisma tego nie wynika natomiast, że wysokość zaległości oraz okres nieregulowania należności uzasadniał podjęcie tych czynności przez powoda w oparciu o treść porozumienia wekslowego.

Należy również podkreślić, że z pkt 8.1a umowy pożyczki nr (...) z dnia 18 lipca 2018 roku wynika, że pożyczkodawca może wypowiedzieć umowę w przypadku gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

Z zaferowanego natomiast w niniejszej sprawie materiału dowodowego nie wynika jednoznacznie, zdaniem Sądu, aby pismo z dnia 27 czerwca 2019 roku o wypowiedzeniu umowy pożyczki i wezwaniu do wykupu weksla zostało faktycznie doręczone pozwanej, a w konsekwencji czy miała ona możliwość zapoznania się z jego treścią.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, nie sposób było uwzględnić roszczenia zgłoszonego przez powoda. Przedstawiony w uzasadnianiu pozwu stan faktyczny sprawy nie uzasadniał wnioskowania, iż powód wywodził zaistnienie przesłanek uzasadniających wypełnienie weksla zgodnie z porozumieniem wekslowym. Okoliczności tych nie potwierdzają również przedstawione w sprawie dowody.

Dlatego też zasadnym było orzec jak w sentencji postanowienia.